

tion, dens forbindelse med regeringen, centraladministrationen, den kommunale administration, offentligheden, massemediernes og den enkelte borger.

Udvalget bør bestå af repræsentanter for det politiske liv, fra centraladministrationen, pressen, amter og kommuner samt herudover af en kreds af personer, der har forudsætninger for at vurdere spørgsmålene, set fra vælgerens synspunkter.“

Forslaget var ledsaget af meget fyldige bemærkninger, hvortil der i det hele må henvises om nærmere enkeltheder. Heri opstilles som udgangspunkt for den ønskede undersøgelse følgende punkter:

1. Folketinget som lovgivningsmagt og som styringsfaktor med hensyn til statens indtægter og udgifter.

2. Folketinget og centraladministrationen.

3. Folketinget som det centrale forum for samfundsdebatter, herunder folketingets informationsvirksomhed udadtil og internt.

Ad 1. fremhæves det bl. a., at langt de fleste lovforslag kommer som fuldt udarbejdede forslag fra centraladministrationen. Folketingets indflydelse på, hvilke lovforslag der fremsættes, er meget beskednen. De fremsættes sjældent i en bestemt orden, hvoraf der fremgår nogen sammenhæng mellem de enkelte forslag.

Ad 2. bemærkes det, at centraladministrationen har en dobbelt opgave i forhold til folketinget, dels det forberedende lovgivningsarbejde og dels at føre folketingets beslutninger ud i livet.

Hvad den første del angår understreges det, at der er sædvane og tradition for at betragte centraladministrationen som regeringens rådgivere og ikke som folketingets. Konsekvensen er, at folketinget i princippet kun har adgang til information og opstilling af alternativer fra centraladministrationen via vedkommende minister. Dette forhold betegnes som diskutabelt og som en utvivlsom svækkelse af folketingets muligheder. Det bør endvidere overvejes, om der kan gennemføres ændringer, som giver folketingets oppositionspartier bedre muligheder for udarbejdelse af forslag.

Hvad angår det andet punkt, bør der skabes klarhed over folketingets muligheder for kontrol med administrationen.

Ad 3. Herunder fremhæves det ønskelige at give større plads for generelle debatter i folketinget. I denne forbindelse bemærkes, at væsentlige forslag må fremlægges i notatform på et tidligt tidspunkt, ledsaget af redegørelser for konsekvenserne af de forskellige muligheder. Det bør endvidere overvejes, at hver minister i tilknytning til finanslovens fremsættelse afgiver en udførlig skriftlig redegørelse om ministeriets arbejde, som kan danne grundlag for mere almene drøftelser om det enkelte ministeriums virksomhed. Endelig bør der, hvor det drejer sig om større lovgivningsområder, fremlægges redegørelser til principiel debat forud for lovgivningen.